

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Capvt Primvm. Qvæ pœnarum genera, seu quæ cruces, sint in Gymnasio
Patientiæ ferendæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

G Y M N A S I U M

P A T I E N T I Æ

P A R S P R I M A.

CAPVT I.

Quæ panarum genera, seu, quæ cruces sint in gymnasio patientiæ ferenda.

QUERCVS olim, sed faucibus & fracta cum Arundine familiaribus cepit fabulari. Initium colloquii Quercus ad clade propria traxit. Fortuna scilicet malignitas, & casus aduersi Quercum fecere disertam. Me, aiebat, aspice, o mea vicina, & calamitatis cernes speculum: vix ego mei dimidium retinuit adsto convulsa miseræque lacerata: sic Eoli fratres me traierunt. Sed, obsecro, quid prius mirer, te tam salvam, an me sic ægram? Tu mihi viribus, o Arundo nequaquam par es. Ipsi oculi dicunt, me milles robustiorem esse quam sint vel centum vel mille Arundines. Nihilominus cum venti ac turbines me incursant, nullæ sunt vires meæ; convellor, laceror, frangor, deiecor. Tu verò ventorum vim annem eludis; vacuo ventre pugnas, & nunquam non vincis; triumphas sola. Nos Ajaces vincimur, qui demum hoc fieri dicam? Arundo sibi docta, nihil interpellans loquentem, vix demum sic orsi: Non est, inquit, quod mireris, o mea optima vicina; tuum tibi robor exitio est: Si minus esses, robusta, magis fores integra & sana. Pace tuâ dixerim, tu robori tuo fidis, vento resistis, atque ita vinceris. Adversarium habes qui cedere nesciat; illum hostiles vires animant; robor ei additur; quoties cum robustissimis congredditur; tantòque certior habet victoriam, quantò difficiliorem pugnam. Hinc ventus vel altissimas, vel densissimas quercus deiecit, ridetque infamiam frustra resistentium. Ego fragilitatis meæ non ignara cedo, & vel uno die sexcentis ventum venor preno corporis flexu. Nec mihi grave est, ut vitam tuear, vel milles adorare tam potentem hostem. Proinde hinc non viribus agendum est, sed dexteritate.

In calamitatibus dexteritate opus est.

Cum earum ventus neminem non incusat, nemini parit; probos, improbos juxta habet. Et quis est qui nisi adversariis? Sed multi adversis erudiuntur, & attolluntur caelo; non pauci franguntur, & deieciuntur Erebo. In eo res vertitur, non quantum adversa sentiamus, sed quomodo id perferamus.

Varia fors discipulorum, diversus etiam est profectus in scholis.

Sicut & in schola Christi, in

Ita prorsus est: Intuta sunt vires, cum consilium deest aut dexteritas. Calamitatis ventus neminem non incusat, nemini parit; probos, improbos juxta habet. Et quis est qui nisi adversariis? Sed multi adversis erudiuntur, & attolluntur caelo; non pauci franguntur, & deieciuntur Erebo. In eo res vertitur, non quantum adversa sentiamus, sed quomodo id perferamus.

In unam eandemque scholam ducenti subinde discipuli compinguntur, sed non omnes hinc Appollines emergunt. Laurigeri multi, pauci Phebi. E scholis aliqui ad castra transiunt; Alii hoc discunt ut cautionariam, aut mercaturam exercent; Alii è ludo literario vespillones aut aditimi, aut etiam tabellarii, vel frumentarii mensores & mesiores rusticani produnt. Refert, non quid discas, sed quid discendo proficias. Et quia varia discendum fors est, diversus etiam profectus est. Illis deest ingenium, istis pecunia, his industria: ita nec illi, nec isti, nec hi doctrinam adipiscuntur.

Eadem panè ratio est in Gymnasio Patientiæ, seu Scholâ Christi. Varius hic discendum vel ardor, vel languor est, & hinc & profectus planè dissimilis. Illud

Tom. II.

A tamen præclarissimum, & hinc uni Gymnasio proprium, ut in eo nemo non proficiat, nisi qui proficere nolit: ingenium aut pecunia hic nulli negatur, modò ille adferat promptum ac cupidum discendi animum. Sola hic industria potest omnia. Hic illud unum unicum inter deterrima censetur: **N O L I E D I S C E R E.**

Sed quibus libris hic opus? quæ volumina in hoc gymnasio terenda? Pædagogum mos non illaudatus fuit, convivis ante accubitus schedam porrigere, aut etiam domum præmittere, quæ omnium ferculorum in convivio apponendorum seriem ediceret. Ita convivarum quemque præmonebat: Hos missus habebis, hæc tibi fercula, hoc numero acque ordine ponentur. Proinde si quid è prioribus minus ad palatum aut stomachum tuum fuerit, substringe famem, & locum melioribus serva. Consultum omnino censuerunt, sciri à convivis, quid positurus esset paterfamilias.

In Gymnasio Patientiæ non minus expediet scire, quibusnam calamitatibus **D E V S** mortales premere consuevit. Primum discipuli munus est, libros nosse quos prælegendi sunt, Iobus his ipsis curis agitur: *Librum, inquit, scribat ipse qui iudicat ut in humero meo portem illum.* Omnia quæ sibi patientia forent, in unum volumen redigi cupiebat, paratus hoc onus non invitis humeris asportare.

Hoc igitur ante omnia agamus, & afflictionum genera (usitato nomine **C R U C I E S** appellantur) in certas classes distribuamus.

§. I.

Quidquid panarum in hoc Orbe, quidquid afflictionum vel exercitationum est, sub hoc decepti cruciatuum schemate continetur. Habet nimirum **D E V S** in Patientiæ Gymnasio:

1. VIRGAS. 2. SAGITTAS. 3. FACIES. 4. STRAMINEVM SERTVM. 5. BACILLOS. 6. LAQUEOS & CATENAS. 7. NODOSOS FVSTES. 8. PALIUM. 9. FLAGRA. 10. SACCVM.

Hæc strictim nunc exponamus, uberius singula suo loco explicaturi.

1. VIRGA Morbos ac dolores significant. Morborum panè innumeri sunt; singuli aliquid amaroris à Morte participant. His Virgis inlittantur ad Mortis sacra. Per morbos ad Mortem via est. Multorum mortem distulit Morbus; & saltem illis fuit, fideri perire. Et est etiam virtuti in lectulo locus.

2. SAGITTA animi cruciatus representant, sollicitudines curas, egrimoniam, merores, pavores, suspiciones, & angores: anxiosos serupulorum aculeos, illecebrarum ac tentationum impetus, & cultos conscientie morsus, metus, fluctus, astusque sollicitudinum. *Sagitta Domini acuta, & omnes arcus ejus extensi.*

3. FACIES paupertatis signa sunt. Paupertas variè mortales urit, prout domesticus urendi modus varius est. Subinde charra sero illita, & dormientis calceo imposita incenditur; aliàs gracilis cereus, supponitur digito; quandoque hypocauftum ita calefit, ut æstuanes thermas putes; nonnumquam quod charissimum est eripitur, & in ignem abjicitur. Satis uritur, cujus delicta ardent. Ita paupertate homines solent exerceri.

4. SERTVM STRAMINEVM derisus, illusionis, ac contemptus signum est. Vix quidquam perof-

quæ nemo non proficit, nisi qui proficere nolit, nisi qui proficere nolit.

Porrigere schedam ferculorum ante accubitus. Ita convivarum quemque præmonebat. Hos missus habebis, hæc tibi fercula, hoc numero acque ordine ponentur.

Iob. c. 31. portem illum. 7. 35. & 36.

Ejus decepti cruciatuum schemata. Quid virga.

Quid facies.

Quid saccus.

Quid sertum stramineum.

Gymnasium Patientiæ. Pars I.

2

que discipulorum in hoc gymnasio sic premit verat- que ac ludicrum hoc sertum. Quod tamen frequen- tissimum est supplicium. Pænè ubique *Iusti simplicitas deridetur. Ambulans vultu timere & timens DEVM despici- citur ab eo, qui infami graditur via.*

Iob. c. 12. vers. 4. Ps. c. 14. vers. 2.

Hoc quadruplici pœnarâ genere, quidquid ferè pa- timur, cõprehenditur. Aut enim corpus, aut animus, aut corporis, aut animi bona calamitatem accipiunt. Ideo Virgas, Sagittas, Faces, Sertum Stradineu affi- gnauimus. Sed has miseras in alias rursus tribuimus.

Quid Bac- cilli.

5. **BACILLIS** adumbrantur miseriæ quoti- dianæ, fames, litis, æstus, frigus, habitatio incommo- da, vestis corpori non habilis, itio (superflua, expecta- tio vana. Quemadmodum ludimagister bacillum vix unquam de manibus ponit, & modò hunc, modò illum discipulum, modò manus, modò caput ferit: sic à quotidianis illis miseriis rata sunt ferie inter mortales. Nunquam deest, quod abesse malis.

Quid ca- tenæ ac la- quei.

6. **CATENÆ AC LAQUEI** propriæ cuiusq; status miseriæ sunt. Sua quemque fors vivendi ligat; hunc artius, illum remissius. Cõjugium artissim- um est vinculum, & verè ferrea, imò adamantina catena, quam nemo nisi mors ruperit. Sæpe conjuges non cluriunt, non sitiunt, non agro corpore sunt, sed malè conveniunt: alter alteri obicit, nec possum tecum vivere, nec sine te. Ligatus utique fuit, qui dixit: *Vxorem duxi, & ideo non possum venire.*

Luc. c. 14. vers. 20.

Quid fu- stes nodosi

7. **FVSTES, NODOSI**, seu scorpiones, cala- mitates sunt plurimæ communes, Hæresis, Lues, Tyr- rannis, Bellum, Incendia, Annõæ caritas. Eluviones fluminum, oppressio egenorum. Ecclesiastes que- ritus *Verti me ad alia, inquit, & vidi calumnias quas sub sole geruntur, & lacrymas innocentium, & neminem conso- lantem: nec posse resistere eorum violentiæ, cunctorum au- xilio destitutos. Et laudavi magis mortuos quam viventes, & feliciorum utroque iudicavi, qui necdum natus est, nec vi- dit mala quæ sub sole sunt.*

Eccles. c. 4. v. 1. & 2.

Quid pal- lium.

8. **PALLIVM** vocantur eas miseras, quas nos ipsi nobis creamus, & nostris nosmet opinionibus aut suspitionibus in crucem attollimus, ac miserè fauciamus. Frequentissimum est propria vineta cæ- dere; seipsum malis onerare, seu fictis seu veris. Con- tra seipsum Iobus queritur, & *Factus sum, inquit, mi- himetipsi gravis. Nimirum, tam miser quisque est, quàm se esse credit.*

Iob. c. 7. vers. 20.

Quid fla- gra.

9. **FLAGRA** sunt afflictiones ab aliis quibus- cunque provenientes, præsertim illæ quæ à lingua, uti sunt calumniæ, probra, detractiones, exprobratio- nes, omnes verborum injuriæ. Huc refero, cùm ab altero negatur, quod ab isto votis omnibus expecta- tur; aut imperatur, quod velis ac remis fugiebat. Atque hi flagrorum ictus sunt, qui mox vi- bices & sanguinem cient. Sed solatur Gregorius, & *Nunc, inquit, fortis per flagella tundimur, ut intus in tem- plum Dei postmodum sine disciplina percussione reformemur.*

Greg. p. 3. pastor. ad- monit. 13.

Quid sac- cus.

10. **SACCUS** denique est plurium malorum cum- ulus. Eger subinde interrogatus, quâ parte corpo- ris dolores sentiat: Vbique respondet; omnia dolor occupat. Ita sapius malorum acervus premit, caco- demon insultat, homines advertantur, **DEVS** non solatur, morbus & paupertas cruciant, corpori & a- nimo malè est, quidquid oculus incurrit hostile cre- ditur. De tali homine non malè pronuntiem, *in sacco est. Sed usque ad collum: Vbi mors venerit, totum ho- minem involvet sacco, & è vivis ejiciet. De singulis afflictionum harum paulò post uberius dicemus.*

Quod si alicui Deus eligendi copiam faciat ju- beatque: Elige quam tibi maximè convenire judicas crucem. An linguis flagellari mavis, an paupertate uri, an virgis ægritudinum cædi, an merorum jacu- lis configi, an stramineo contemptus sertum coronari?

A Quis hic illud Davidis & Susannæ non usurpet: *AN- gustia sum mihi undique; coarctor nimis. Inexplicabilis deliberationis res foret. Hoc tamen, puto, deniq; ro- garet: Domine si regium tribuere vis beneficium, ab omnibus me inolestis & miseriis immunem præsta.*

Dan. c. 13. vers. 22. 2. Re. c. 23. vers. 14.

Ah, quàm erramus splendide; Orbis ordinem, si liceret, turbaturi. In eum intravimus mundum, ubi his legibus vivitur, ut ad omnia patiendâ parati si- mus, Impares nascimur, pares morimur. Quidquid inter natalem & mortalem diem medium est, ærum- nis plurimis agi necesse est. Et dolere oportet, & si- tias, & esurias, & senescas: & si tibi longior contige- rit inter homines mora, & egrotas, & perdas aliquid, & pereas. Hæc vitæ lex est.

Quæ sit lex vitæ.

§. II.

Occulta sed planè stulta persuasio est: *Inoffenso pede vitam transigere. Erratis, o mortales, erratis amplissimè: Quoniam per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum Dei. Et, novne hæc oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam? Cur membra vilissima sub nobilissimo capite conditionis sint melioris? Il- lud cum primis sciendum, non esse mollem ad astra viam; non rosetis aut salicetis amœnam: aspera est, & confragosa, nec pede tenero calcanda. Certè Deus suos molliter habere non solet. Sed Hipponen- sis Præsul, gemma Præsulum, Augustinus solatia hic adhibens: Flagellat nos Deus, inquit, in istis laboribus, & erudit nos. Tota ista miseria generis humani, in quâ gemit Mundus, novveritis frates, quia dolor medicinalis est, non sen- tentiâ pœnalis. Videte quia dolor ubique, ubique metus, ubi- que necessitas, ubique labores. Locupletissimus hic testis Ecclesiastes: Sancti dies ejus doloribus, inquit, & ærum- nis pleni sunt. Sapiens ille Augustini discipulus: Quali- tercunque, ait, ordinaveris de pace mea, non potest esse sine bello & dolore vita mea. Et quæ uspiam latebra est, in quam non intret calamitas? quæ tam munita & in altum subducta vitæ quies quam non dolor terret? Quocunque te abideris, inquit Lucius Annæus, mala hu- mana circumsperept. Multa extra sunt quæ circumveniunt nos, quo aut fallant aut urgeant: multa intus quæ etiam in mediâ solitudine exæstuant. Nulla domus in toto Orbe terrarum aut est, aut fuit sine aliquâ comploratione, nec ullam tam miseram nominabis domum, quæ non inveniat in miseriore solatium. Plena & infesta variis casibus vita est, è quibus nulli longa pax, vix inducæ sunt. Non est delicata res, vivere. Longam viam ingressi sumus, labamur oportet, & cadamus, & lassemur. Per ejusmodi offensas emeticandum est cõfragosum hoc iter. Nusquam tota quies, nusquam secutum gaudium; ubique occurrit quod turbet. Quidquid agamus, vivendi ratio aliter non constat. Et omnem obsecro rerum ordinem mihi contemplantini. Nihil in Orbe tam excellens, cui suus later non hæreat adversarius. Quid secundioris imò & honestioris luci est agricolurâ? at unica cæli ex candescencia sæpe omni terræ fenus abstulit. Ver- rissimè dictum: *Qui observat ventum, nunquam seminat, & qui considerat nubes, nunquam metet. Quid pul- chrius aut mirabilius sole? Habet & hic suas macu- las, nubibus obtegitur, terrâ quotidie sepelitur, eclipses & deliquia patitur. Quid aère, quo vesci- mur, magis necessarium? uno anno, vel imò men- se uno sexcenties, millies mutat, jam humidus, jam siccus, jam serenus, jam turbidus; modò salubris, modò noxius, modò subtilis, modò cras- sus & qualis in Bæotia. Nobilissimus liquor est vi- num, sed quantis innatât facibus? vix illud bibe- ret, qui torcular cogitaret: Et quot à vino quo- tidie damna sunt? Zythus, seu cervisia, quæ plu- rimorum gulæ pro necdare est, ex impurissimâ ple- runque aquâ coquitur. Macellum venales porri- git car-**

Act. c. 14. vers. 21. Luc. c. 24. vers. 26.

Via ad ca- lû aspera;

Aug. tom 8. in Ps. 138. circa med. mihi pag. 654.

Eccles. c. 2. vers. 23. Thom. de bello & dolore vita mea.

Kemp li. 3. cap. 12. lego totum cap. Seneca epist. 82. in sol. ad diâ solitudine exæstuant.

Pelyb. c. 33. & conf. ad Marc. c. 12.

Et plena varijs ca- sibus.

Nihil in orbe tam excellens cui nõ ad hæreat ad- versarius. Eccles. c. 11. vers. 4.

git carnes, sed unam cum ossibus. Pulcherrimae arbores etiam nana, immittit, vermiculosa, fugacia, caluosa poma generant: Venustissimae urbes vilissimis domibus & tuguriis non carent; ornatissima domus obscurissimos recessus & latebras habent, quo retinenda conjiciantur; artificiosissima aedificia non ab omnibus incommodis sunt eximia. Caelum respicimus? Vix ullus innubis est dies; serenissimo caelo saevissimae tempestates: non iidem semper flant venti; Favonios & Zephyros saepe plumbens Ausfer, & imbricator Boreas excipit. Nec oleum sine amurea est, nec sine lolio triticum. Et quantum foridum latet vel in formosissimo homine: & quoties idem vel uno die mutatur? Verè, Nunquam in eodem statu permanet. Ecquid tibi vis, o homo, De v's etiam in angelis vis reperit pravitatem. Ubique aduersarius, ubique hostis est. Nihil beatum ab omni parte. Et nos omni die volumus ridere Phœbum? omnia ire tranquilla, atque ad votum omnia succedere? Haec somniantium insania est, non vigilantium. Omnia Naturæ opera reclamant, & ubique hostem late-re pronuntiant. Idem in moralibus videre est.

§. III.

Vix ullus liber est, cui non suus sit error & nevus, aut ab auctore, aut a typographo. Vbi honor est sine onere? Si onus desit, verus honor non erit. Et ubi cæus ille hominum est, qui malos omnes exclusit? Et ubi vir ille tam sanctus est, in quo nihil sit quod jure reprehendere possis? quod prandium, quæ cœna est, cui non suum miscetur acetum? Edo satis & impleo me? gravor, jamque cuperem parcius edisse. Substringo appetentiam, & tempero? jam gula in cruce est. Ita semper liberalibus proximus hæret dies Cinerum, & Palchati parateve. Honoris templo proximum est laboris: ex hoc in illud transitur. Sic ubi uber, ibi, tuber; ubi mel, ibi fel.

Dicuntur Iove iudice litigasse Voluptas, & Dolor, neque illa huic, neque hic illi in ullo cessurus videbatur: Ad quos Iupiter: Bene est, inquit, ita componam vos, ut dirimi nequeatis. Et adamantino vinculo colligavit dissidentes. Inde nunquam non simul sunt. Quid miramur?

Semper odoriferis proxima spina rosis.

Quocumque oculos convertas, mel felle temperatum reperies, nec quidquam adeo purum est ab omni faece. Ingenium hoc omnibus creatis est, ut insidiat quadam ad mutationem sedantur & casum. Ut sero consumens quadam rubigo per naturam agnata est; ligno exedens caries aut teredo: sic animalibus, oppidii, regnis interna & sua cause perirent. Sæpè, infera respice: granula parva: manu facta, aut mente: ab omni ævo corrumpunt, & corrident in omne ævum. Atque in flumina ad mare feruntur, perpeti & piano cursu, sic res omnes humane per huic (ut sic dicam) claudium canalem labantur ad suam metam. Meta ea rigor, & interitum, quibus pestis, bella, eades administri & instrumenta sunt.

Quid ergo sibi vult impatientia nostra? Triumphos ante victoriâ? lautissimam mensam ante labores? Quis servum ferat, qui domum rediens ex agro, conqueratur triclinium nondum stratum, nondum illatas epulas? Tu bone vir sterne, tu epulas infer. Ita paterfamilias jubet: Præcinge te, & ministra mihi, post hæc tu manducabis: & bibes. Est tempus spargendi ac seminandi, erit etiam tempus colligendi. Illud præcedit istud. Qui seminant in lacrymis, in exultatione metent: Euntes ibant & stebant, mittentes semina sua, venientes autem Chrysothomus: Quemadmodum, inquit, semina opus habent in miribus, ita nos etiam lacrymæ: & quemadmodum

terra opus habet ut areat & proficiatur, ita anima fidelis, Animæ si pro ligone indiget tentationibus & afflictionibus, ne producat malas herbas, ut ejus molliatur duritia, ne nimium esset atur & exiliat. Oportet nos pro laborare, & tunc animi remissionem & otium querere. In Orbe hoc labor & afflictio est, in caelo quiete & ferie sequitur. Cælum affectas, & de corporis quiete cogitas? Eundem audi Chrysothomum, qui non immerito nostram nobis segnitiam sic exprobra. Quid dicis, o homo, quid agis? cælum paras ascendere, & regnum caeli invadere: & interrogas, ne qua tibi difficultas occurrat in itinere, ne quid asperum tibi in via accidat aut laboriosum, & non erubescis? non pudore oppressus sub terrâ temetipsum defocis? Quidquid agas, ad cælum non evades, nisi probe convulsus.

Vir ille religiosissimus verè dixit: Regnū caelorum est regnum tentatorum, afflictorum, contemptorum, & variè deruncatorum. Quomodo audebis tu timide, inter tot decantatos duces comparere? Deus vult te scire, pretiosum esse bonum quod quaerimus, pro quo consequendo hæc toleramus.

Gens Hebræa in terras uberes illas transitura, Scythiam regem Hesebon his precibus convenit: Transibimus per terram tuam, publicâ gradiemur viâ: non declinabimus neque ad dextram, neque ad sinistram. Alimenta pretio vende nobis ut vescamur; aquam pecunîâ tribue, & sic bibemus. Non annuit rex: itaque vi fuit aperienda via. Cuperemus & nos transire ad cælum sine turbis & Pavidos hostibus; & multorum votum est, neminem lædere, modò nec ipsi lædantur. Frustra sumus. Non admittit cælum tam effeminatè pavidos, & qui hoc uolum fatagant, nisi I. PATI.

Ergo quod prebit cum laude usurparunt. Nulla dies sine lineâ: Imitemur & nos, dicamulque: Nulla dies sine nubeculâ. Lux nulla transeat, quâ non aliquid strenuè agamus, aut fortiter patiamur pro Christo. Quam per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum Dei. Per multas omnino, per plurimas. Nec verè quidquam in Orbe dignioris admirationis est, quam homo fortiter miser, & obfirmatè mentis ad tolerandum. Et ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis. Primus in Patientiæ gymnasio profectus est, scire, neminem nisi plurima patiendo proficere.

CAPVT II.

Quare discipuli in hoc gymnasio tam duriter, & asperè habeantur.

Motu & agitatione plurima conservantur, alioqui peritura. Frumentum nisi ventiletur, corrumpitur, non raro cum situm dicit, alas accipit, & evolat. Vestis perpetuo cistaram exilio damnata tinea fit epulum. Ferrum si nullo teratur usu, rubigine dæteritur, & vires perdit. Vita nisi putentur, in silvam degenerant. Vvæ nisi torculari premanantur, putrescunt. Certena talia capimus, nec fidem negamus experientia. Nihilominus miramur, & ægrè ferimus, homines à Deo tot tamque variis calamitatibus exerceri & agitari. Diximus priore capite, sic oportere fieri: Nunc porro dicemus sic optimè fieri.

§. I.

CVr suos Deus non in paradiso, sed è cruce in paradysum transfere decreverit, sexcetera causas est assignare. Hic ego ipsam inter homines cõsuetudinem interrogo: Si quis inhonestæ domus odium non concipiat à plagis, aut inde per scalas præcipitatus, multò minus domum illam detestabitur, si pro gratissimò hospite in eâ habeatur: Ita proflus si paulò

Job. cap. 14. vers. 2. Iam c. 4. vers. 18. Quæ somniantium insania.

Voluptas & dolor se invicem sequuntur.

Lips. l. 1. de Crust. cap. 15.

Res humanae per cladium canalem labantur ad suam metam.

Enc. c. 27. vers. 8.

Psal. 125. v. 5. & 7.

Chryso. 1. tem venient cum exultatione portantes manipulos suos. Ad in Ps. 125. v. 5. & 7. habent in miribus, ita nos etiam lacrymæ: & quemadmodum

vit. Alva. vers. 1. 40. & 28. D. m. c. 28. vers. 27. & 28. non admittit cælum.

Cor. 1. 21. vers. 21.

2. Cor. 6. 6. vers. 6.

Horat. l. 1. form. 3. Stragula vestis, biatavum ac lineavum epula, pu. crecit in arca.

